

Sygn. akt I C upr. (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dani 02 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 02 października 2015r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda P. W. kwotę 3.249 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda P. W. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pozwanej A. K. uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 489,25 zł (czteryście osiemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód P. W. wniósł do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej w dniu 20 listopada 2014 r. pozew przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 3.249 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie podał, że w dniu 19 lipca 2014 r. pozwana poinformowała go telefonicznie, że wsiadła w samochód powoda marki F. (...) i rozbiła go uderzając w drzewo. Pojazd został wcześniej oddany do naprawy partnerowi pozwanej J. S. (1) i po naprawie czekał na odbiór. Pozwana zaoferowała powodowi, że odkupi od niego samochód. W dniu 20 lipca 2014 r. sporządzona została umowa kupna-sprzedaży samochodu F. (...) pomiędzy powodem a pozwaną. Na prośbę pozwanej i jej partnera, który był świadkiem zdarzenia, został ustalony termin zapłaty za samochód do dnia 20 sierpnia 2014 r, jednak już w dniu 24 lipca 2014 r. pozwana poinformowała telefonicznie powoda, że nie zapłaci mu żadnych pieniędzy oraz zażądała, aby zabrał samochód, bo ona nie będzie go pilnowała. Pismem z dnia 25 sierpnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty umówionej kwoty, jednak do chwili obecnej nie otrzymał od niej zapłaty.

Pozwana w odpowiedzi na pozew podała, że w dniu 19 lipca 2014 r. partnerka powoda R. D. (1) oddała samochód do sprawdzenia i ewentualnej naprawy przez J. S. (1). Tego samego dnia pozwana chcąc cofnąć pojazd uderzyła nim w drzewo. Pozwana poinformowała o zdarzeniu R. D. (1) i powoda, którzy przyjechali do niej tego dnia około godziny 22³⁰ i zasugerowali, że powinna odkupić od nich uszkodzony samochód. Do ceny sprzedaży zostały doliczone, jak okazało się później, wszystkie koszty związane z pojazdem oraz cztery zimowe koła i radio. Następnego dnia pomiędzy

godziną 8⁰⁰ – 9⁰⁰ powód i R. D. (1) przyjechali z przygotowaną już umową kupna-sprzedaży, którą pozwana pod wpływem emocji z poprzedniego dnia podpisała. Pozwana podpisała również oświadczenie, w którym zobowiązała się do zapłaty powodowi kwoty 3.249 zł ustalonej w umowie kupna-sprzedaży. Po upływie czterech dni pozwana zasięgnęła informacji o rzeczywistej wartości samochodu F. (...), dlatego zadzwoniła do R. D. (1) i poinformowała ją o odstąpieniu od umowy i oświadczyła, że poniesie koszty naprawy samochodu. Powód nie zgodził się na to i zapowiedział skierowanie sprawy na drogę sądową. W ocenie pozwanej rzeczywista wartość samochodu marki F. (...) rok prod 1999 wynosiła 2.100 zł- 2.400 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. W. w lipcu 2014 r. nabył samochód marki F. (...) rok prod. 1999 nr nadwozia (...) za kwotę 2.600 zł. Na wniosek powoda złożony dnia 11 lipca 2014 r. Starosta (...) wydał decyzję nr (...)2014.AJ w przedmiocie czasowej rejestracji pojazdu. Tytułem opłaty rejestracyjnej powód poniósł kwotę 178,50 zł. oraz tytułem podatku od czynności cywilnoprawnych kwotę 48 zł.

Dowody:

postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z dnia 24 lipca 2014 r. k. 8

decyzja Starosty (...) nr (...)2014.AJ z dnia 11 lipca 2014 r. k. 9

dowód wpłaty k. 12

przesłuchanie powoda k.44

Powód zlecił naprawę pojazdu marki F. (...) rok prod. 1999 nr nadwozia (...) nr rej. (...) konkubentowi A. K. J. S. (2). Wraz z pojazdem przekazał części do naprawy pojazdu, które uprzednio zakupił.

Dowody:

zeznania świadka R. D. (1) k. 44

zeznania świadka J. S. (2) k. 44

przesłuchanie powoda k.44

W dniu 19 lipca 2014 r. A. K. chcąc przestawić samochód powoda marki F. (...) po jego naprawie uszkodziła go uderzając w drzewo. O fakcie tym poinformowała telefonicznie konkubinę powoda R. D. (1). Powód przyjechał na posesję J. S. (2) wraz z R. D. (1) aby dokonać oględzin uszkodzonego pojazdu. Wspólnie z J. S. (2) doszli do wniosku, że ze względu na późną porę ocenią rozmiar uszkodzeń następnego dnia i jeżeli uszkodzenia będą duże pozwana odkupi od powoda pojazd na części, a jeżeli uszkodzenia będą niewielkie naprawi pojazd.

Dowody:

zeznania świadka R. D. (1) k. 44

zeznania świadka J. S. (2) k. 44

przesłuchanie powoda k.44

W dniu 20 lipca 2014 r. powód wraz z R. D. (1) przyjechał w godzinach porannych na posesję J. S. (2). Po dokonaniu oględzin samochodu w obecności J. S. (2) i R. D. (1) pozwana A. K. (kupująca) zawarła z powodem P. W. (sprzedającym) umowę kupna-sprzedaży samochodu marki F. (...) rok prod. 1999 nr nadwozia (...) nr rej. (...) za

cenę 3.249 zł płatną do dnia 20 sierpnia 2014 r kwitując odbiór pojazdu. Wzór umowy dostarczył powód został on wypełniony w obecności pozwanej i J. S. (2).

Dowody:

umowa kupna – sprzedaży z dnia 20 lipca 2014 r. k. 10

oświadczenie pozwanej z dnia 20 lipca 2014 r. k. 7

zeznania świadka R. D. (1) k. 44

zeznania świadka J. S. (2) k. 44

przesłuchanie powoda k.44

przesłuchanie pozwanej k. 44

Po upływie czterech dni pozwana zasięgnęła informacji o rzeczywistej wartości samochodu F. (...) po czym skontaktował się telefonicznie z R. D. (1) informując, że pozwana odstępuje od umowy i nie zapłaci za pojazd.

Dowody:

zeznania świadka R. D. (1) k. 44

przesłuchanie powoda k.44

przesłuchanie pozwanej k.44

Pismem z dnia 22 sierpnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do spłaty zobowiązania wynikającego z umowy kupna-sprzedaży samochodu marki F. (...) zawartej dnia 20 lipca 2014 r.

Dowody:

ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 22 sierpnia 2014 r. k. 11

dowód nadania pisma k. 6

W dniu podpisywania umowy kupna sprzedaży pozwana A. K. miała zachowaną zdolność do świadomego albo swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli. Rozumiała, znaczenie podpisywanej umowy, jej treść, skutki tej umowy oraz konsekwencje.

Dowód:

opinia sądowo- psychiatryczna biegłej sądowej z zakresu psychiatrii O. P. k. 46-51

Oferty sprzedaży pojazdu marki F. (...) rok prod. 1999 na portalu Allegro.pl można znaleźć w przedziale od 1599 zł do 3.500 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty prywatne i urzędowe znajdujące się w aktach sprawy oraz zeznania świadków R. D. (2), J. S. (2) i dowód z przesłuchania powoda, które to dowody jako spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające należało uznać za wiarygodne. Sąd odmówił natomiast wiarygodności dowodowi z przesłuchania pozwanej w zakresie w jakim pozostawał w sprzeczności z resztą zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n. k.c.)

Podstawowym obowiązkiem sprzedającego jest przeniesienie na kupującego własności rzeczy lub przeniesienie prawa majątkowego stanowiącego przedmiot zbycia. Dalszym podstawowym obowiązkiem sprzedawcy jest – w odniesieniu do sprzedaży rzeczy – wydać ją kupującemu.

Głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest obowiązek zapłaty ceny. Naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnika w umowie wzajemnej. Istotnym obowiązkiem kupującego jest też obowiązek odbioru rzeczy będących przedmiotem sprzedaży. Wykonanie tego obowiązku polega na objęciu rzeczy we władanie, w sposób odpowiadający właściwościom przedmiotu i postanowieniom umowy. W przypadku gdy kupujący uchybia temu obowiązkowi, znajdują wobec kupującego zastosowanie przepisy o zwłoce wierzyciela, a w pewnych sytuacjach i zwłoce dłużnika.

Termin zapłaty ceny oraz sposób zapłaty strony ustalają w umowie, a o ile tego nie uczynią, jest on ustalany stosownie do treści art. 455 k.c. Roszczenie o zapłatę ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedającego świadczenia niepieniężnego, chyba że strony oznaczyły w umowie sprzedaży inny termin jej uiszczenia (art. 455 i 376 § 1 w zw. z art. 488 § 1 k.c.). Z uwagi na wzajemny w rozumieniu art. 487 § 2 k.c. charakter umowy sprzedaży, świadczenia wynikające z umów sprzedaży powinny być spełnione jednocześnie (art. 488 § 1 k.c.).

W ocenie Sądu w dniu 20 lipca 2014 r. pozwana A. K. (kupująca) zawarła z powodem P. W. (sprzedającym) umowę sprzedaży samochodu marki F. (...) rok prod. 1999 nr nadwozia (...) nr rej. (...) za cenę 3.249 zł płatną do dnia 20 sierpnia 2014 r kwitując odbiór pojazdu.

Stosownie do ogólnych reguł dowodowych (art. 6 k.c.), przy umowie sprzedaży, sprzedawcę obciąża dowód wydania rzeczy, a nabywcę – dowód zapłacenia ceny. Bezsorna była okoliczność, że powód wydał pojazd pozwanej a pozwana nie zapłaciła ceny sprzedaży pojazdu.

Pozwana zarzuciła, że cena pojazdu została zawyżona ,co skutkowało złożeniem przez pozwaną oświadczyła o odstąpieniu od umowy. W tej sytuacji należało rozważyć, czy złożone przez pozwaną oświadczenie było prawnie skuteczne.

Umowne prawo odstąpienia od umowy reguluje art. 395 k.c. Zgodnie z § 1 tego artykułu można zastrzec, że jednej lub obu stronom przysługiwać będzie w ciągu oznaczonego terminu prawo odstąpienia od umowy. Prawo to wykonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. W razie wykonania prawa odstąpienia umowa uważana jest za niezawartą. To, co strony już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Za świadczone usługi oraz za korzystanie z rzeczy należy się drugiej stronie odpowiednie wynagrodzenie(art. 395§ 2).

Dla skutecznego zastrzeżenia prawa odstąpienia kontrahenci muszą zawrzeć ważną umowę i ograniczyć przyznaną kompetencję terminem końcowym. Przepis art. 395 § 1 k.c. dopuszcza przyznanie jednej lub obu stronom umownego prawa odstąpienia wyłącznie w ciągu oznaczonego umową terminu. Umowne prawo odstąpienia polega więc na wzbogaceniu treści stosunku obligacyjnego o dodatkowe zastrzeżenie, stanowiące z reguły integralny składnik umowy, objęty konsensem stron. Prawo takie nie zostało przewidziane w umowie zawartej przez strony dnia 20 lipca 2014 r.

Źródłem prawa do odstąpienia od umowy może być także przepis ustawy (art. 491 k.c.) zgodnie z którym jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy.

Jeżeli uprawnienie do odstąpienia od umowy wzajemnej zostało zastrzeżone na wypadek niewykonania zobowiązania w terminie ściśle określonym, strona uprawniona może w razie zwłoki drugiej strony odstąpić od umowy bez wyznaczenia terminu dodatkowego. To samo dotyczy wypadku, gdy wykonanie zobowiązania przez jedną ze stron po terminie nie miałyby dla drugiej strony znaczenia ze względu na właściwości zobowiązania albo ze względu na zamierzony przez nią cel umowy, wiadomy stronie będącej w zwłoce. (art. 492 k.c.)

Umowa stron (*lex commissoria*) odnosi się tylko do jednej z przesłanek wykonania tego prawa (wyznaczenia dłużnikowi dodatkowego terminu na wykonanie zobowiązania) i zwalnia wierzyciela z tej czynności, jeżeli strony mocą swej decyzji nadały świadczeniu dłużnika charakter terminowy. Wprowadzenie do umowy owego postanowienia, jeżeli wierzyciel ma być zwolniony z obowiązku wyznaczania dodatkowego terminu, należy kwalifikować jako wymóg ustawowy, tzw. *condicio iuris* (por. Z. Radwański, Glosa do wyroku SN z dnia 5 czerwca 2002 r., II CKN 701/00, OSP 2003, z. 10, poz. 124). Skoro więc przepis art. 492 k.c. określa wyłącznie dopuszczalną umownie modyfikację ustawowego prawa odstąpienia od umowy wzajemnej, to nie można podzielić poglądu, uznającego art. 492 k.c. za źródło umownego prawa odstąpienia od umowy (por. uchwała SN z dnia 18 lipca 2012 r., III CZP 39/12, OSNC 2013, nr 2, poz. 17, oraz wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 668/12, LEX nr 1365727, a także P. Drapała, Umowne prawo odstąpienia od umowy (w:) System prawa prywatnego, t. 5, s. 1109).

Strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. (art. 494 k.c.)

W ocenie Sądu żadna z powołanych wyżej przesłanek wynikających z art. 491 k.c. uprawniających pozwaną do odstąpienia od umowy kupna- sprzedaży z dnia 20 lipca 2014 r. w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Sąd dokonał również oceny złożonego przez pozwaną oświadczenia woli przez pryzmat przepisów o wadach oświadczeń woli. Wada oświadczenia woli polega bądź na nieprawidłowym funkcjonowaniu mechanizmu woli, bądź na niezgodności między powzięciem woli a jej przejawem. To z natury rzeczy subiektywne pojęcie podlega obiektywizacji zależnie od istniejących w danej sytuacji okoliczności faktycznych, a także od spełnienia określonych w ustawie przesłanek (np. błąd z reguły musi być istotny, a groźba bezprawna i poważna). Termin "wada oświadczenia woli" stanowi zatem zbiorczą nazwę dla oznaczenia stanów faktycznych, uzasadniających pozbawienie oświadczenia woli (zob. art. 60) skuteczności prawnej bądź przez samego ustawodawcę, bądź przez autora oświadczenia woli, jednakże tylko przy istnieniu przesłanek ukształtowanych przez normę prawną po dokładnym rozważeniu interesów stron (Lewaszkiwicz-Petrykowska, Wady, s. 25; zob. także Grzybowski, w: System, t. I, 1985, s. 569-572). Pozbawienie skuteczności wadliwej czynności prawnej oznacza bądź jej nieważność bezwzględną (brak świadomości lub swobody, pozorność), bądź jej nieważność względną, czyli wzruszalność (pozostałe wady oświadczenia woli).

Zgodnie z art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych.

Ze względu na okoliczności, w których pozwana złożyła oświadczenie woli Sąd dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii na okoliczność, czy w dniu zawarcia umowy kupna- sprzedaży pozwana znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcia decyzji i wyrażenie woli. Brak świadomości lub swobody to wada, która może wystąpić i z reguły występuje po jednej ze stron czynności prawnej. Jej występowanie po jednej

ze stron skutkuje nieważnością czynności prawnej w całości. W tym sensie można tu mówić nie tylko o wadzie oświadczenia woli, lecz także o wadzie całej czynności prawnej. Z opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii O. P. wynika, że w dniu podpisywania umowy kupna- sprzedaży pozwana A. K. miała zachowaną zdolność do świadomego albo swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli. Rozumiała, znaczenie podpisywanej umowy, jej treść, skutki tej umowy oraz konsekwencje.

Zgodnie z art. 83 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Do stwierdzenia pozorności czynności prawnej niezbędne jest stwierdzenie, że po pierwsze, strony, które dokonują takiej czynności prawnej, próbują wywołać wobec osób trzecich rzeczywiste, prawdziwe przeświadczenie, że ich zamiarem jest wywołanie skutków prawnych, objętych treścią ich oświadczeń woli, i po drugie, musi między stronami istnieć tajne, niedostępne osobom trzecim porozumienie, że te oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych. W ocenie Sądu z tak rozumiana pozornością oświadczeń woli do czynienia nie mamy. Zamiarem powoda była sprzedaż pozwanej uszkodzonego przez nią samochodu, na co pozwana się zgodziła podpisując umowę sprzedaży, brak było również tajnego niedostępnego osobom trzecim porozumienia, że te oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych umowy sprzedaży.

Zgodnie z art. 84 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

Błąd jest to wada oświadczenia woli, polegająca na tym, że składający je działa pod wpływem niezgodnego z prawdą wyobrażenia o rzeczywistości lub jej elemencie albo pod wpływem braku takiego wyobrażenia. Kodeks cywilny, choć nie definiuje pojęcia błędu, określa przesłanki, od zaistnienia których zależy możliwość uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Po pierwsze, musi wystąpić błąd co do treści czynności prawnej, po drugie, musi to być błąd istotny. Błąd co do treści czynności prawnej nie musi być błędem co do essentialia tej czynności, musi jednak dotyczyć elementu jej treści. Definicję błędu istotnego formułuje art. 84 § 2 k.c., powołując dla obiektywizacji oceny istotności błędu miernik rozsądnego działania. Przepis ten wskazuje, że błąd jest istotny, jeżeli zachodzi taka sytuacja, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści. Wchodzi tu w grę jednocześnie subiektywna i obiektywna istotność błędu (subiektywna, polegająca na tym, że indywidualnie pojmowany składający, gdyby nie był w błędzie, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści, i obiektywna, polegająca na tym, że nie złożyłby oświadczenia woli tej treści także ujmowany generalnie rozsądny człowiek w jego sytuacji). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 października 2005 r. (III CK 48/05, Mon. Praw. 2005, nr 23, s. (...)): możliwość skorzystania z uprawnienia do uchylenia się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia zależy wyłącznie od decyzji składającego to oświadczenie, druga strona nie może przeszkodzić powstaniu skutków uchylenia ani też zapobiec unieważnieniu czynności prawnej. Jeżeli jednak druga strona trwa przy stanowisku, że uchylenie się jest bezpodstawne, wówczas możliwe jest rozstrzygnięcie przez sąd, czy było ono uzasadnione. Rozstrzygnięcie to nastąpić może w postępowaniu procesowym o ustalenie nieważności czynności prawnej, ewentualnie w postępowaniu o zasądzenie świadczenia, należnego osobie, która uchyliła się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu w związku z nieważnością czynności prawnej. Prawna doniosłość błędu zależy w pierwszej kolejności od spełnienia dwóch podstawowych kryteriów: błąd musi dotyczyć treści czynności prawnej oraz musi być istotny. W niniejszej sprawie oba te kryteria nie wystąpiły. Błąd dotyczył ceny - stanowiącej element przedmiotowo istotny ceny sprzedaży, jednak nie był to błąd tego rodzaju, że żaden rozsądny człowiek, znający prawdziwy stan rzeczy, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści.

Powód złożył pozwanej ofertę sprzedaży rzeczy za cenę 3.249 zł, która mieściła się w zakresie wartości rynkowej pojazdu sprzed szkody. Oferty sprzedaży pojazdu marki F. (...) rok prod. 1999 na portalu Allegro.pl można znaleźć w przedziale od 1599 zł do 3.500 zł. Pamiętać należy, że pozwana była zobowiązana do naprawienia szkody powodowi, a przypadku szkody całkowitej byłaby to wartość pojazdu sprzed szkody. Konkubent pozwanej jest z zawodu mechanikiem pojazdowym, a zatem ma możliwość wykorzystania poszczególnych części z zakupionego samochodu w ramach prowadzonej działalności. Nie można zatem oceniać w świetle zasad doświadczenia życiowego, że nie było racjonalne i uzasadnione kupno od powoda uszkodzonego pojazdu, a następnie sprzedaż go na części, skoro z okoliczności sprawy nie wynika, aby interes powoda w jakikolwiek sposób przemawiał za świadomym zawyżeniem ceny.

Zgodnie z art. 87 k.c. kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej, ten może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe. Niesporne jest w niniejszej sprawie, że przesłanki z art. 87 k.c. nie występowały.

Uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie do uchylenia się wygasa: w razie błędu - z upływem roku od jego wykrycia, a w razie groźby - z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał. (art. 88 k.c.)

Mając na uwadze brak skutecznego odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej przez pozwaną z powodem w dniu 20 lipca 2014 r., brak przesłanek do stwierdzenia, że pozwana znajdowała się w stanie wyłączającym świadome lub swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, jak również brak skutecznego oświadczenia na piśmie o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli pod wpływem błędu należało uwzględnić żądanie w zakresie należności głównej, o czym orzeczono w pkt. I sentencji wyroku.

Zgodnie z treścią art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki należą się zawsze za czas opóźnienia, poczynając od dnia wymagalności długu. Bieg wymagalności odsetek rozpoczyna się zatem z pierwszym dniem opóźnienia, a kończy się w dniu dokonania zapłaty. Roszczenie pieniężne staje się wymagalne z chwilą, gdy wierzyciel uzyskuje prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, a dłużnik zostaje obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia. Ponieważ termin zapłaty ceny został określony na dzień 20 sierpnia 2014 r. żądanie zasądzenia odsetek ustawowych podlegało uwzględnieniu od dnia 21 sierpnia 2014 r.. o czym orzeczono w pkt. I sentencji wyroku oddalając żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za dzień 20 sierpnia 2014 r. o czym orzeczono w pkt. II sentencji wyroku.

Za podstawę orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu zawartego w pkt III sentencji wyroku przyjęto normę art. 98 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 100 zł.

Orzeczenie w pkt. IV sentencji wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 83 w zw. z art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami) zgodnej z którym nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.